

50 NĂM – VINH DANH ANH HÙNG BIỆT KÍCH – PHI ĐOÀN 219 KHÔNG QUÂN QLVNCH *Phi vụ Biệt kích*

Vào năm 1971, Phi đoàn trực thăng 219 của Không Quân VNCH, lừng danh trong giới lực lượng Đặc Biệt Việt–Mỹ phải tạm ngưng hoạt động để xuyên huấn từ trực thăng H34 qua UH1.

Phi đoàn này chuyên phụ trách những phi vụ thả và bốc các toán Biệt Kích nằm trong vùng địch, dọc đường mòn HCM, có khi sâu vào biên giới Lào và Cao Miên.

Là những phi công tài ba, gan dạ với phương châm:

– “không bỏ anh em, không bỏ bạn bè” họ đã chu toàn những phi vụ hiểm nghèo cho các đơn vị biệt kích, dù có hy sinh, mất mát...

Vì tài ba và gan dạ, họ chính là niềm hy vọng cuối cùng đối với các toán biệt kích Việt–Mỹ trong lúc bị địch phát hiện và săn đuổi. Những lúc nguy cấp đó, các toán biệt kích rất tin tưởng ở khả năng của các phi công 219 và lên tinh thần khi thấy bóng dáng chiếc H34, vị cứu tinh của mình xuất hiện trên bầu trời.

Các phi đoàn UH1, ngoài công việc hằng ngày như liên lạc, tiếp tế, tải thương, đổ quân, bốc quân, gunship hộ tống, và yểm trợ tác xạ cho tất cả các đơn vị bạn của QLVNCH, nay lại được giao phó thêm nhiệm vụ đổ và bốc các toán Biệt kích thay cho Phi đoàn 219 trong thời gian chuyển tiếp.

Được lệnh biệt phái cho lực lượng Biệt Kích Dù đồn trú tại Quán Lợi gần thị xã An Lộc. Sáng tinh sương, khi mặt trời chưa ló dạng, Chúng tôi hai chiếc trực thăng UH1 rời Căn Thờ sát cánh nhau trực chỉ Quán Lợi. Sau gần một giờ rưỡi bay, chúng tôi ghé phi trường Quán Lợi, (nơi đồn trú của trung đoàn pháo binh nặng, và cũng là căn cứ trực thăng cùng tiếp liệu của Mỹ) đổ thêm xăng và về đáp tại trại lực lượng Biệt Kích Dù gần đó để túc trực làm việc cho họ.

Đang ngồi bên những ly cà phê nóng tại câu lạc bộ của trại, người thì chúm mũi vào tờ báo, kẻ khác thả hồn mình lãng đãng theo khói thuốc, chúng tôi giật mình vì tiếng trực thăng âm ỹ trên đầu. Qua khung cửa kính lò mờ đầy bụi đỏ, hai chiếc Cobra gunship của Mỹ cũng từ phi trường Quán Lợi đến và đang đáp gần hai chiếc UH1.

Tiên đoán trưa nay thế nào cũng có phi vụ cho biệt kích, trong lòng bỗng thấy hơi hồi hộp, tò mò, vì đây là phi vụ đầu tiên, đặc biệt và hoàn toàn mới lạ đối với chúng tôi. Từ lối điều quân bí mật, bất ngờ, nhanh, và gọn của biệt kích đến lộ trình bay, bãi đáp đều không giống như cách thức thường làm khi yểm trợ cho các đơn vị bộ binh mà từ bao năm nay chúng tôi đã hằng ngày áp dụng. Cho nên tuy bề ngoài bình thản nhưng trong lòng chắc ai cũng có riêng mình một chút băng khuâng.

Như dự đoán, một Thiếu úy Biệt kích Dù đến mời chúng tôi xuống phòng hành quân để họp. Có mặt tại phòng HQ là vị Đại úy trưởng trại, Thiếu úy thuyết trình viên, hai phi hành đoàn Mỹ, và chúng tôi.

Thiếu úy thuyết trình viên trông rất thư sinh, đẹp trai, ăn nói hòa nhã, và vui vẻ. Tôi không thể ngờ ông sĩ quan trẻ tuổi lại đại diện cho một đơn vị dữ dằn, cảm tử, chuyên đi vào lòng đất địch, cái chết và sự tra tấn dã man mà địch sẽ dành cho mình lúc nào cũng rình rập một bên! Tôi thật sự có cảm tình và khâm phục đơn vị này.

Phần thuyết trình đại khái cho biết đơn vị mà chúng tôi sẽ bóc gồm bốn người, trưởng toán là một thiếu úy. Tất cả đều bạn quân phục của lính chính quy Bắc Việt, trang bị súng AK-47 của CS, chỉ có khác là thay vì đi dép râu thì họ lại sử dụng giày của quân đội VNCH, mang nhiều bidon nước và lựu đạn mini...

Họ dặn chúng tôi khi tới đón toán, nếu thấy khói trắng là bãi đáp an toàn, khói đỏ thì phải lập tức bay đi để bảo đảm sự toàn vẹn cho họ lẫn phi hành đoàn. Ban ngày có mặt trời, họ dùng kính phản chiếu, ban đêm họ dùng đèn chớp làm hiệu để đánh dấu vị trí. Chúng tôi, các phi công Mỹ, và Thiếu úy Biệt kích trao đổi tần số làm việc với nhau. Danh hiệu chúng tôi là Eagle, Mỹ là Playboy, phi cơ hướng dẫn là Spartan. Họ cũng không quên nói rằng địa điểm bóc biệt kích sẽ được giữ kín cho đến khi chúng tôi lên trời và sẽ được Spartan hướng dẫn.

Chúng tôi và phi công của hai chiếc Cobra, sau khi thử tần số liên lạc với nhau, lần lượt cất cánh. Phi cơ VNAF bay hợp đoàn dẫn đầu và hai chiếc Cobra Mỹ theo sau, làm vòng chờ ở 4000 bộ ngay trên căn cứ Quân Lợi. Đúng giờ hẹn, một giọng khàn khàn vang lên trong nón bay và chúng tôi bắt đầu đối thoại:

– Eagle 1, this is Spartan, how do you read me – over.

– This is Eagle 1, I read you loud and clear – over.

– Eagle 1, I will present myself by flying in front of you, and shaking my wings – over.

Sau khi thấy chiếc Spartan ở phía trước đang lắc cánh, tôi bấm máy trả lời:

– Spartan this is eagle 1, I have you in sight – over.

Khi nghe như vậy chiếc Spartan quẹo gắt và biến mất về phía sau.

– Eagle 1 this is Spartan, I will guide you to the LZ – over.

– Roger that, tôi trả lời.

– Eagle 1 this is Spartan, heading 280 at 2000 feet – over.

– Roger, heading 280, at 2000 feet.

Trả lời xong, tôi giảm cao độ và nhờ co-pilot đổi qua tần số nội bộ để gọi chiếc số hai:

– Hai đây một gọi.

– Hai nghe, nói đi.

– Tôi sẽ bay theo sự hướng dẫn của Spartan, bạn theo tôi nhưng giữ cao độ 3000 bộ, làm vòng chờ lúc tôi đáp, quan sát tình hình bãi đáp, nghe rõ không trả lời?

– Hai nghe năm.

Tôi cho tàu bình phi ở 2000 bộ, cơ phi và xạ thủ báo cáo là hai Cobra Mỹ lúc nào cũng theo xa xa... mặc dù họ bay nhanh hơn chúng tôi.

Chúng tôi giữ yên lặng vô tuyến, đúng hướng bay và cao độ ấn định vào khoảng mười phút thì tiếng của Spartan lại khàn khàn vang lên chậm rãi, rõ ràng:

– Eagle 1 this is Spartan, at one o'clock position, one mile away, do you see an opening in the jungle and the reflecting of a mirror in that opening?

– That is your LZ – over.

Nhìn về hướng một giờ, thấy ánh chớp nhấp nháy, tôi bèn trả lời.

– Roger, I have the LZ in sight.

Tiến đến gần hơn, tôi thấy một khoảng trống bằng cái sân đá banh và có chiều dài khá khá, cỏ tranh úa vàng và chung quanh là rừng cây xanh không rậm rạp lắm. Ở giữa đám cỏ tranh lấp lánh ánh phản chiếu của tấm kính mà biệt kích đang sử dụng để đánh dấu bãi đáp cho tôi.

Nãy giờ các pilots của mấy chiếc Cobra vẫn theo dõi cuộc đàm thoại giữa tôi và chiếc Spartan nhưng họ giữ im lặng. Bây giờ lead Cobra mới lên tiếng gọi:

– Eagle 1 this is Playboy 1 – over.

– Playboy 1 goes ahead, tôi trả lời:

– Sir, after you lift-off, go straight forward do not turn left or right, we will shoot on both sides of the jungle – over.

– Roger that, take off straight forward, thank you Sir. Tôi trả lời.

Tôi giảm nhanh cao độ và gọi số hai:

– Hai đây một.

– Hai nghe nói đi.

Tôi bắt đầu descend [hạ xuống], bạn giữ 3000 bộ trên bãi đáp.

– Hai nghe 5.

Tự biết khả năng bay bổng tầm thường của mình, và vì chưa có kinh nghiệm bay cho Biệt kích nên tôi chọn cách approach [tiến gần] nào hợp với mình nhất. Tôi mừng thầm là rất may mắn có cái LZ trống trải như hôm nay thì đỡ phải vật lộn với con tàu. Cho nên dù có đáp hay cất cánh theo chiều dài của cái khoảng trống với tốc độ cao, tail wind nhẹ thì cũng không sao.

Tính toán như vậy, tôi bèn đổi hướng một tí để line up [đem con] tàu với chiều dài của khoảng trống. Tôi vào cận tiền thật nhanh và giảm cao độ thật lẹ, nhắm hướng nhấp nháy của tấm kính phản chiếu nhào tới, tôi flair phi cơ tới đa và đáp ngay trên anh chàng chiếu kính làm chàng ta phải chạy dạt sang bên và phóng lên đầu tiên khi tàu vừa chạm đất. Tôi thấy thấp thoáng vài bóng mặc quân phục chính quy BV xách AK chạy thật nhanh từ bìa rừng về phía phi cơ, dù đã được biết trước về quân phục và trang bị của biệt kích nhưng chúng tôi cũng không khỏi giật mình vì chưa quen với cảnh này, tuy nhiên mấy chàng xạ thủ trực thăng với hai cây đại liên M-60 lúc nào cũng hờm sẵn để nhả đạn nên chúng tôi cũng tạm an tâm. Thoát một cái, tất cả đã lên tàu, không chần chờ một giây, tôi nhấc bổng tàu lên và chúm mũi về phía trước để lấy tốc độ cất cánh. Khi bụng phi cơ vừa lướt trên ngọn cây thì cũng là lúc hai chiếc Cobra nhào xuống phóng vài rocket nổ âm âm và các cây Garling guns tuôn ra mấy ngàn viên đạn một phút nghe như bò rống bắn chụp lên hai bên bìa rừng. Xạ thủ đại liên M-60 của tàu chúng tôi cũng bắn chát chúa xuống rừng cây trên đường bay ra. Hoạt cảnh ồn ào và linh động giống như một đoạn phim của

Hollywood. Tôi rửa thậm mấy tay Playboy này bắn rocket gần quá coi chừng tàu trúng miềng thì bỏ mẹ cả lũ!

Lấy cao độ thật nhanh và bình phi ở 3000 bộ, Tôi gọi số hai.

– Hai đây một gọi.

– Hai nghe.

– Hai đang ở đâu?

– Ba giờ của một, 3000 bộ.

Nhìn qua hướng ba giờ thấy số hai đang bay về phía tôi. Chúng tôi ráp vào nhau lấy hướng căn cứ biệt kích trực chỉ.

Hai chiếc Cobra từ xa bay vào kè sát với chúng tôi, pilot bên chiếc Cobra lead đưa ngón tay cái lên và tiếng của họ vang lên:

– Eagle 1, this is play boy 1.

– Go ahead, playboy 1, tôi trả lời.

– Job well done eagle 1, good luck and good bye, Sir.

– Same to you, thank you and good bye, Sir.

Hai chiếc Cobra tách ra và xa dần chúng tôi.

Trên đường về, trưởng toán biệt kích râu ria lởm chởm trao cho tôi điều thuốc và châm lửa dùm. Rít một hơi dài, tôi cảm nhận điều thuốc Quân tiếp vụ của lính sao quá đậm đà, cái đậm đà của tình chiến hữu, của sự trở về bình an, và của khí trời thanh cao, mát mẻ...

Nhờ co-pilot lái hộ tàu, tôi ngồi hút thuốc và nghĩ về phi vụ của chúng tôi sao lại quá dễ dàng, chẳng có một tí hiểm nguy nào rình rập...

Vậy mà các bạn tôi, những phi công tài hoa, những phi hành đoàn kinh nghiệm lại bị những viên đạn thù đốn ngã, tan xác cùng con tàu định mệnh, đi không ai tìm xác rơi hoặc cháy thành tro bụi hoặc bị thương tật, tàn phế suốt đời!

Phải chăng là do định mệnh, hoặc nhờ may mắn mà tôi chưa bị lọt vào ổ phục kích hay nhận lãnh những viên đạn thù như chúng bạn?

Đời bay bỗng còn dài... ngày mai nào ai biết ra sao, que sera... sera?

Sắp về đến phi trường Quán Lợi, lòng tôi hân hoan vì phi vụ hoàn tất mỹ mãn mà không có một thiệt hại nào cho toán biệt kích cũng như mấy phi hành đoàn tham dự.

Ngồi gác chân, lơ đãng nhìn những đám mây trắng nõn nà lơ lửng trên bầu trời trong xanh. Mơ màng thưởng thức hương vị đậm đà của điều thuốc quân tiếp vụ mà anh chàng thiếu úy biệt kích vừa trao cho. Bỗng anh ta chồm lên phòng lái vỗ vai tôi rồi chỉ xuống khu rừng xanh ngút ngàn đang lùi dần phía dưới. Giữa khu đất trống, một đàn heo rừng gàn chục con đang mải mê đào bới mặc cho tiếng phành phạch của trực thăng trên cao. Hấn ghé sát vào tai tôi nói lớn:

– “Xuống làm một con không ông thầy?”

Tuy đã về gần căn cứ. Tôi nhìn xuống rừng lưỡng lự. Đoán biết tâm trạng của tôi, viên thiếu úy thuyết phục:

– “khu này của mình, yên lắm đừng lo, xuống làm một con thôi ông”.

– “hai đây một” tôi gọi số hai.

– “hai nghe nói đi”.

– “hai ở trên cover, tôi xuống bắn một con heo cho biệt kích”.

– “nghe năm, cẩn thận nghe một”.

– “nhận năm, cảm ơn”.

Tôi nhìn Trung úy co-pilot, như hiểu ý, với ánh mắt đồng lõa, anh trao cần lái, lập tức tôi rời khỏi hợp đoàn, cúp ga nhào xuống.

Đàn heo đang ăn nghe tiếng trực thăng trên đầu hốt hoảng chạy tứ tán nhưng lại nhanh chóng vào hàng một theo con đầu đàn. Con heo to dẫn theo bầy heo nhỏ chạy zíc-zắc [chữ chi] qua lại trông rất tếu nhưng có kỷ luật.

Bay lướt qua, tôi bắt chợt chửi thề:

– “Mẹ, heo mà cũng bày đặt chạy theo đội hình chiến thuật”.

Tôi cho tàu sà xuống trên ngọn cây và bay song song với bầy heo chưa kịp thoát thân, để đưa anh xạ thủ vào tầm bắn. Hai tiếng “tạch tạch” phát ra từ cây M-60 khiến con heo đầu đàn đang cúi đầu nhắm rừng cây chạy trốn chết, lộn đi mấy vòng nằm lăn quay trên mặt

đất, bụi bay mù mịt. Đàn heo còn lại mất chỉ huy, chạy lung tung rồi lủi vào rừng mất dạng.

Trong lúc cả tàu đang reo hò hoan hô anh xạ thủ tài ba, tôi quay ngược tàu lại và đáp ngay xuống bên xác con heo nằm bất động khi bụi mù chưa tan.

Bốn tay biệt kích như đã quen nghề, nhanh như cắt phóng xuống, mỗi người nắm một chân con heo liệng nó lên sàn.

Con tàu vội vã cất cánh bay ra khỏi vùng...

Chú heo rừng nằm chình ình ở giữa, mọi người chung quanh nhìn ngắm trầm trồ. Nó có cặp nanh dài, bộ lông thưa và cứng màu đen. Bao tử bị bể vì trúng đạn nên mùi cỏ non chưa kịp tiêu nong nặc trong tàu...

– “Một đây hai gọi”.

– “Một nghe” tôi trả lời.

– “Heo bự không?”.

– “Vào khoảng 50 ký, có hai nanh khá to, để xin mấy chả một cái làm bùa”.

– “Ông nhớ xin cho tôi với nghe”.

– “OK”.

Buổi chiều, ông thiếu úy mang tặng chúng tôi hai cái nanh heo rừng. Thịch thì để lại câu lạc bộ nấu cho BK.

Xong nhiệm vụ ngày hôm đó, hai phi hành đoàn được trả về đáp tạm ở Tân Sơn Nhất để ngày mai trở lại làm việc cho họ.

Đáp TSN, phi hành đoàn chúng tôi rủ nhau ra một quán nước gần Quân vụ thị trấn để giải khát trước khi chia tay ai về nhà nấy.

Hai anh cơ phi xạ thủ vào trong quán trước để kiểm bàn ngồi. Tôi và anh Trung úy co-pilot lui cui khóa xe lambretta và Honda rồi vào sau.

Khi hai đưa tôi vào hẳn trong quán, tiến tới bàn của mình, bỏ túi hành trang và nón bay xuống bên ghế. Ngồi nhìn quanh thì không thấy khách nào khác ngoài tám anh lính Nhảy Dù đang ngồi ngả nghiêng mặt mày đỏ kè, giọng nói lè nhè. Trên bàn rải rác vài đĩa đồ nhậu và đầy vỏ chai chứng tỏ đám ND này đã nhậu ở đây khá lâu và đang say mềm nên

chẳng có khách nào dám lai vãng. Tôi hơi chột dạ vì đã lỡ vào quán, sợ có chuyện không may sẽ xảy ra nhưng cũng tự an ủi là sát bên Quân vụ thị trấn, Quân Cảnh đông như kiến chắc cũng không đến nỗi nào.

Nhưng tôi đã lầm to. Bà chủ quán đi ra nhìn chúng tôi ái ngại, để bốn cái ly và mấy chai coca cola lạnh trên bàn rồi quay vào. Từ bàn bên kia một anh lính ND xô ghế đứng dậy ngả nghiêng cầm chai bia đi về phía bàn chúng tôi. Đứng kế bên tôi, hấn thản nhiên rút trái lựu đạn mini chỉ to hơn trái chanh một tí nhưng sức công phá thì kinh khủng, làm bộ rút chốt ra để dọa rồi bỏ nguyên trái lựu đạn vào ly tôi. Hấn cầm chai bia đồ gần đầy ly, xong đồng dục ra lệnh cho tôi.

– “ĐM uống trăm phần trăm nghen”.

Hai anh Trung sĩ xạ thủ và cơ phi đặt tay lên báng súng bên hông nhìn tôi căng thẳng. Tôi lắc nhẹ đầu với hai anh rồi sửa soạn uống. Ông trung úy nói với tên lính ND là ông thiếu tá không uống bia. Tên này dằn mạnh chai bia xuống bàn nói:

– “ĐM, thiếu tá uống theo thiếu tá”.

Tôi giận cái tên lính có tánh kiêu binh ngu xuẩn và vô ý thức này.

Nhưng để tránh sự đáng tiếc có thể xảy ra, và để dùng kế hoãn binh, tôi nâng ly, tay đè trái lựu đạn cho đừng rớt ra rồi nín thở uống cạn. Trong lúc tôi đang khổ sở cố uống 100 phần trăm cho hấn hài lòng thì bàn bên cạnh, bạn bè hấn cũng đang say đồng loạt hô to:

– “Dô... dô... dô...” làm tôi muốn sặc. Sự nhục nhã nhen nhúm trong tôi!

Bỗng có tiếng quát từ xa:

– “ĐM, cái gì ồn ào dzậy”.

Cả toán lính im bật. Tên lính đứng bên cạnh tôi bỗng trở nên lúng túng, mắt cái vẻ hùng hổ lúc ban đầu.

Từ sau quán bước ra một ông ND khác vừa đi vừa cài nút quần vừa quát tháo âm ỉ. Mặt mày đỏ ké bước thấp bước cao tiến về phía bàn của chúng tôi. Tôi nhận ra cái lon thiếu úy trên cổ áo của ông ND vừa mới từ toilet đi ra nên cũng khá yên tâm. Ông thiếu úy này đã đến trước bàn chúng tôi. Ông nhận ra ở bàn KQ có thiếu tá, trung úy, và hai trung sĩ. Mặc dù đang say, ông cũng đứng nghiêm chào. Chúng tôi tất cả đều đứng dậy chào lại và riêng tôi bắt tay ông Thiếu úy ND có tư cách. Bỗng ông ta nhận ra trái lựu đạn trong ly của tôi, hiểu ra câu chuyện ông nổi giận thộp cổ cái anh lính hấn xược lắc mạnh khiến tôi phải can ra. Ông xin lỗi, rồi thò tay vào ly móc trái lựu đạn ra, thản nhiên bỏ vào túi mình trước sự ngỡ ngàng của anh lính kia.

Vị thiếu úy bảo anh lính về lại chỗ củ rồi bắt đầu giảng morale cho đám lính của mình đang ngồi nín khe bên kia:

- “ĐM, tụi bây có biết KQ và ND là anh em không?”
- Không có tàu bay làm sao tụi bây nhảy dù, không lẽ nhảy chuồng cu?
- Lúc tụi bây bị thương hay tử trận, ai chở tụi bây về?
- Tụi bây đi hành quân thay vì lội bộ, ai chở tụi bây đến ai đưa tụi bây đi?
- Tụi bây cần yểm trợ ai bỏ bom, bắn phá giải tỏa áp lực cho tụi bây?
- Tụi bây thiếu đạn, thuốc, nước, gạo... ai chở tới cho tụi bây?
- Ai đem thơ cho tụi bây đọc, ai chở tụi bây đi phép về đ... vợ thăm con?
- ĐM, Không Quân làm ơn và hy sinh cho tụi bây mà tụi bây đối xử chó đẻ như vậy hả? Đụ má, tao đã thấy mẹ hết bây giờ. Thằng C. đ. má mày tới xin lỗi ông thiếu tá mau đi. Anh lính ND sau khi nghe những lời xài xể hữu lý của ông trung đội trưởng của mình thì mới ngộ ra, biết lỗi bèn lên đến bên tôi giải đầu xin lỗi:
- “Em thành thật xin lỗi thiếu tá”.

Tôi bắt tay anh ta và nói vài lời cho hấn đỡ quê. Đám lính ND bây giờ tiu nghỉu không còn ồn ào như trước nữa. Viên thiếu úy muốn mời chúng tôi ở lại nhậu nhưng tôi từ chối viện cớ bận công vụ sau khi uống nước xong.

Chiều hôm đó, tôi đem cái nanh dài gần bốn inches khoe với bà xã và nói là sẽ cưa làm đôi, bịt vàng để đeo làm bùa né đạn?!!! Nửa còn lại cho em muốn làm gì thì làm. Bà xã cười cười không tin dị đoan nhưng cũng cất nanh đi.

Mấy ngày sau bà đưa tôi nửa cái nanh heo và năn nỉ tôi cưa nó ra làm nhiều lát mỏng để cho bà và mấy cô bạn đeo làm bùa.

Mấy tháng sau, chiếc DC-6 bốn động cơ của Air Việt nam bị SA-7 VC bắn rớt. Tất cả phi hành đoàn và hành khách tử nạn chỉ trừ một cô ngồi sau đuôi bị thương mà thôi!

Không biết cô này có đeo nanh heo của tôi cưa cho không?

Hỏi bà xã bà không nhớ.

Riêng tôi, có nanh cất chơi cho vui vì nó lên nước đẹp lắm nhưng tin thì vẫn chưa chắc vì con heo nó có tới hai nanh mà vẫn bị cắn như thường!

Quang Hau

Nguồn: Internet eMail by tqh chuyển

*Đăng ngày Chúa Nhật, December 29, 2024
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*